

V sedle se oddělí pěší turisté od milovníků klettersteigů, protože zde se po krátkém kamenitém nástupu zakusuje do severní cesty Stodertaler Steig. K potřebě bude nyní bezpečnostní horolezecký úvazek, na který je bezpečně přichycena dvojsmyce s karabinami a speciální klettersteigovou brzdou. Ta má jediný účel: V případě pádu bude lano brzdou chvíli prokluzovat a nedojde tak rovnou k prudkému trhnutí při zachycení lanem.

První metry jistí lano

První metry lezení jsou dětsky snadné. Skála není strmá a krom mnoha vyčnívajících kamenů je vždy po ruce pevné ocelové lano. Na něj jsou také stále „cvaknuté“ obě karabiny. Tam kde by bylo lezení těžší, vězí zatemovaná do tmavošedého vápence bytelná železná kramle.

Cesta stěnou vzhůru nemusí trvat ani celou půlhodinu. Pozor je třeba ve skupině věnovat snad jen neustálému nebezpečí padajících kamenů, které sem tam nepozorný lezec nad námi uvolní podrážkami nebo šátrající rukou.

Jakmile se pustíme poslední lana, bude to už jen tři sta výškových metrů vysloveně pěší túry k vrcholu. Není ale jiné cesty než svahem s mirádou nepevných kamenů, a tak nejdnou bude třeba udělat jeden krok i třikrát.

Vrchol je vždy velikou odměnou. Zvlášť, když jsme k němu nastoupali skoro dva tisíce výškových metrů. Za dobrého počasí je odtud vidět ostře a zřetelně zítřejší cíl – Grosser Priel.

Odpoledne už dost pokročilo a je třeba začít rychle klesat zpět k chatě. Výstup stěnou po kramlích a lanech byl tak snadný, že ho lze zvolit bez obav i pro návrat, i když průvodce nabízí i chodeckou variantu. Ta ovšem obchází celý západní hřeben a prodlužuje návrat nejméně o hodinu.

Ať tak, či onak, cesta večer končí v Prielschutzhaus, kde čeká večere za sedm, koláč za dvě padesát a postel s dekou (takže ani spacák nebyl třeba) za deset eur.

Grosser Priel: 2515 m

Ani druhé ráno v Totes Gebirge si nepřispíme. Už v půl sedmé je ta správná doba na snídani a start k dalšímu výstupu. Bude dlouhý a krásný. Míříme na nejvyšší horu této části Alp Grosser Priel (2515 m).

Po čtvrt hodině pochodu nad chalupou je třeba se rozhodnout: Kdo den předtím zvládl klettersteig snadno a je v dobré kondici, vyrazí k nástupu do zajištěné cesty s nástupem na jihovýchodním pilíři. Pro ostatní vede na vrchol snadná, i když delší cesta.

Už hned první kroky ve stěně klettersteigu pojmenovaném po horalovi Bertu Rineschovi prověří, kdo sem patří a kdo ne. I rakouský knižní průvodce popisuje tuto ferratu jako „velmi těžkou, exponovanou, vzdušnou s převýšením 660 m, se souvislým jištěním celkem 1300 m lan, s 330 fixními kotvami, 16 žebříky a 180 kramlemi“. Už ani slovo ale není v průvodci o tom, že kdo

nemá aspoň základní průpravu po alpských zajištěných cestách nebo alespoň zkušenost z umělé lezecké stěny a pořádnou porci dobré kondice k tomu, ten není na tomto steigu okolnostmi vítán.

Hned od začátku je třeba mezi kramlemi a lany dělat průměrně náročný lezecký krok. Vždy je ale po ruce lano, takže i ten, kdo neovládá lezeckou techniku, silou hodně vyřeší. Jenomže je třeba myslet na délku celé cesty. Sil bude ubývat.

Po několika opravdu „vzdušných“ traverzech po skoro kolmých stěnách, kde jedinou oporou pro nohy je tření gumové podrážky proti ohlazenému kameni, nastupuje skutečná lahůdka výstupu klettersteigem na Grosser Priel: žebříky. Skutečný horolezec takovým prostředkem samozřejmě hluboce pohrdá, ale zde je dobrá třetina 3 – 5 m ocelových žebříků převíslych a to v místech, kde je pod nohama lezec do-

brých tři sta metrů volného prostoru.

Na celé cestě jsou sotva tři místa, kde je možné se alespoň opřít, a jedno, kde je možné se při vši opatrnosti posadit. Ani jednou ovšem není myslitelné, že bychom přitom zrušili jištění. Pro tyto chvíle s sebou nese vodu, hrozinky, müsli tyčinku nebo oplatku.

Jištění ubývá

Síla je zapotřebí hned někde zhruba kolem třetí pětiny výstupu, kde „bergermeisteri z alpevereinu“ přestali plýtvat žebříky. Razantně přibyla místa, kde je třeba začít hledat oporu pro nohy ve výčnělcích stěny a ocelové lano je místy dost vytahané.

Grosser Priel je vtipálek. Patří mezi kopce, které do poslední chvíle skrývají skutečný vrchol a neustále očím lezců nastavují další a další klamně kusy skal zakrývající nebe v místech, kde by měl mít výstup finále. Opakuje se to několikrát, než se objeví masivní ocelový kříž. Natřený na rudo a robustně ukotvený do skal.

Vrchol! Zde v Totes Gebirge už nikdo výš než my teď nestojí! Od severu přicházejí ti, kteří volili cestu chůzí. Výhled na Grossglockner či na druhou stranu na Dachstein je fantastický. Na vrcholu Grosser Prielu je dost místa, aby se tu padesát lidí nasvačilo, vyfotilo a zatelefonovalo domů. Signál tu je. Je zde ovšem i vítr a všudypřítomné vrány naučené klovnout do každého drobků.

Návrat volíme raději „cho-deckou“ trasou. I tak povede v dolní části opět přes nepřijemné kameniště, natáté sněhové pole a trvat bude i rychlým majitelům zbytků sil dvě hodiny k Prielschutzhausu.

Takto strávený víkend mohou absolvovat jen ti dobře fyzicky disponovaní horští turisté, kteří zvládnou nastoupit za den dva výškové km. Ostatní zvládnou určitě totéž, jen s mírnou úpravou: Stačí vyrazit do Hinterstoderu už v pátek ráno a večer už budou pohodlně odpočívat na palandách Prielschutzhausu.

ZDENĚK JANKOVSKÝ

FOTO: ZDENĚK JANKOVSKÝ